

Arrest

nr. 160 620 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 oktober 2011 werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 24.06.2011 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing werd door verzoekers een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij nr. X van 14 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de status van vluchteling en van subsidiaire bescherming geweigerd.

1.4. Op 20 januari 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08 2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur dat er vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Servië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in de synthesesmemorie een eerste middel aan: *“Eerste middel. Middel genomen van de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de van de vreemdelingen;*

Wat het eerste middel betreft

In overweging dat de Belgische Staat in haar nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van artikel 51/4 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen niet gegrond is; Dat inderdaad, en in de mate hoe de familie een asielaanvraag in de Nederlandse taal had ingediend, hun aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9ter, ook in de Nederlandse taal ingediend moest worden; Dat vanuit deze vaststelling, is het ten onrechte dat tegenpartij een schending aanhaalt van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980; In overweging dat in dit opzichte mijn verzoekers deze schatting helemaal betwisten; Dat ze toch herinneren dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter op 28 juli 2011 in de Nederlandse taal ingevoerd werd; Dat deze zelfde aanvraag ontvankelijk verklaard zal worden door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken, door een beslissing die ook bekend gemaakt zal worden in de Nederlandse taal; Dat ze dus verwonderd zijn dat de genomen beslissing, die hen betekend werd, in de Nederlandse taal is. Dat het in deze zin is, dat mijn verzoekers beschouwen dat er een miskenning is van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980.”

2.1.2. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

De taal waarin de asielaanvraag werd onderzocht is het Nederlands.

Overeenkomstig artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter die binnen de zes maanden na afloop van de asielpprocedure wordt ingediend, behandeld in de taal van de asielpprocedure. Aangezien de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu dateert van 2 augustus 2011, zijnde nog tijdens de asielaanvraag, werd overeenkomstig artikel 51/4 § 3 de aanvraag in het Nederlands onderzocht en werd ook de bestreden beslissing genomen in het Nederlands. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in de synthesesmemorie een tweede middel aan: *“Tweede middel. Middelen genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en uit de schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden;*

Wat het tweede middel betreft

In overweging dat de Belgische Staat, in haar nota met opmerkingen beweert dat het middel genomen van een gebrek aan motivering niet weerhouden kan worden; Dat voor het overige, de arts-adviseur zijn volledige controle uitgevoerd heeft, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ; In overweging dat verzoekende partij, ten eerste aan de Dienst vreemdelingenzaken verwijt, haar beslissingen gegrond te hebben op het verslag van een arts-adviseur, Dokter VAN DOREN, van wie men moet vaststellen dat de kwalificaties niet meegedeeld werden; Dat bovendien, op geen enkel ogenblik, deze arts mijn verzoekers heeft ontmoet, om een nauwkeurige diagnose over hun pathologie te kunnen geven; Dat, in een dossier met een pathologie van psychiatrische type, niet mag beslissen op grond van eenvoudige stukken zonder de gelegenheid gehad te hebben een contact met de persoon te hebben; Dat het hier gaat over een gebrek aan medische ethiek en een gebrek aan het beginsel van goed bestuur; Overwegende dat bovendien, mijn verzoekers aan tegenpartij verwijten, de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst niet onderzocht te hebben, ten opzichte van hun Albanese etnische oorsprong; Dat ze overigens verschillende documenten getoond hadden, ter staving van hun aanvraag, die toelieten aan te tonen dat de zorgen niet toegankelijk en niet beschikbaar waren in geval van terugkeer; Dat er dus een risico van schending van artikel 3 van de Overeenkomst van Genève van de Rechten van de Mensen, in dit geval, niet uitgesloten is; Dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen.”

2.2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd op basis van de door verzoekers aangereikte stukken. De ambtenaar-geneesheer stelde dat diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met alle medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Verzoekers ontkennen dit ook niet in hun verzoekschrift. Verzoekers betogen louter dat de gemachtigde van de staatssecretaris het advies van de ambtenaar-geneesheer niet had mogen volgen.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar Servië, is het niet kennelijk onredelijk van gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekers opwerpen dat de gemachtigde verzoekers aan een medisch onderzoek had moeten onderwerpen, wordt vastgesteld dat verzoekers' kritiek ongegrond is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Servië zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoekers al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het loutere feit dat verzoekers zich in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging bereid hebben getoond bijkomend medisch onderzoek te ondergaan, impliceert niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop diende in te gaan. Verzoekers beperken zich voorts ook tot loutere beweringen en tonen op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek 'een ander licht werpt op de zaak'.

De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, § 1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard.

Verzoekers voeren nog aan dat niet zou zijn ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen in het thuisland, maar dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers de bal ontegensprekelijk mislaan. Uit de overwegingen van de gemachtigde blijkt immers dat uitdrukkelijk onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Servië.

Verzoekers beperken zich tot de ongestaafde bewering dat zij de medische kosten in Servië niet zullen kunnen betalen. Dergelijke vage beschouwingen kunnen niet volstaan om de motivering van de gemachtigde te ontkrachten. Verzoekers gaan overigens op geen enkel ogenblik nader in op de motieven dat zij ook nog familie hebben in het herkomstland en dat zij kennelijk wel over substantiële middelen beschikten om naar België te komen. Louter beweren dat zij de zorgen in Servië niet kunnen betalen, volstaat niet.

Verzoekers werpen voorts de schending op van artikel 3 van het EVRM. De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen als ongegrond. De toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is een ruimere bescherming dan de minimale bescherming van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de ambtenaar-geneesheer die daarenboven rekening gehouden heeft met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC